

Úředník uvedený v odst. 3 čl. XXXV zákona č. 54/32 Sb. z. a n., který vystoupil ze služeb banky k její výpovědi nebo dav sám výpověď, nemá nároku na smluvní pensí.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1935, Rv III 194/35; důvody viz: Úr. sb. čís. 2053.)

Čís. 14298.

Prozatímní opatření, jímž bylo odpůrci uloženo, aby vydal navrhovateli klíče k určitým místnostem, jest vymáhati exekucí podle § 346 ex. ř.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1935, R I 303/35.)

Usnesením soudu bylo odpůrci uloženo, aby vydal navrhovatelce veškeré klíče k obchodním místnostem. Pro nesplnění tohoto příkazu byla k návrhu vymáhající věřitelky uvalena na povinného exekuční vazba, jejíž trvání bylo dalším usnesením exekučního soudu prodlouženo k návrhu o týden. K rekursu povinného rekursní soud změnil usnesení exekučního soudu a zamítl návrh na uvalení další exekuční vazby na povinného.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde o vydání určitých věcí movitých, které měl odpůrce navrhovatelce k zajištění jejích nároků odevzdati. Výkon takového příkazu lze v cestě exekuční vymáhati podle § 346 ex. ř., jak správně vystihl rekursní soud, a nikoli podle předpisů §§ 353 až 358 ex. ř., poněvadž příkaz uložený prvním soudem nelze zahrnouti pod žádný z případů příkladmo uvedených v § 382 ex. ř.

Čís. 14299.

Nebyla-li v návrhu na povolení zatímního opatření uvedena doba, na kterou je zatímní opatření žádáno, jde o formální vadu, již lze napravit podle §§ 84, 85 c. ř. s. a § 402 ex. ř.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1935, R I 341/35.)

První soud povolil k návrhu žalobkyně k zajištění nájemného podle § 379 čís. 1 ex. ř. zatímní opatření uschováním svršků. Rekursní soud návrhu nevyhověl.

Nejvyšší soud uložil rekursnímu soudu nové rozhodnutí o rekursu.

D ů v o d y :

K zajištění žalobou vymáhaného nájemného bylo žalobkyni již povoleno zájemné popsání svršků podle § 1101 obč. zák., jež jest ve své podstatě zatímním opatřením (srov. rozh. čís. 8131 sb. n. s.). Jde nyní jen o doplnění povoleného zatímního opatření uschováním svršků podle § 379 čís. 1 ex. ř., jež první soud povolil, ale rekursní soud k rekursu odpůrkyně ohrožené strany zamítl z důvodu, že strana ohrožená neuvedla podle § 389 ex. ř. v návrhu dobu, na kterou opatření to navrhuje. Šlo tu o formální vadu, jež mohla býti napravena podle §§ 84 a 85 c. ř. s. a §§ 78 a 402 exek. ř. (§§ 86, 89 a 100 jed. ř.), kdyby vadila řádnému vyřízení návrhu, která však sama o sobě nebyla důvodem pro zamítnutí návrhu. Měl-li rekursní soud za to, že vada ta brání řádnému vyřízení, měl naříditi její odstranění. Toho ovšem nyní již není třeba, neboť stěžovatelka v dovolacím rekursu sama uvádí, že prozatímní opatření mělo býti povoleno, když nic jiného nenavrhla, až do doby, kdy rozsudek ve sporu o nájemné vejde v moc práva — což ostatně v souzeném případě vyplývá z okolností, že je veden spor o nájemné, k jehož zajištění povoleno prozatímního opatření bylo navrženo (srov. rozh. čís. 10924 sb. n. s.).

Čís. 14300.

Vyrovnačí řád ze dne 10. prosince 1914 čís. 337 ř. z.

Slova předpisu § 47 vyr. ř. čís. 331/1914 »to, co splněno na základě neplatné úmluvy.....« jest pojímati ve smyslu užším a je rozuměti plněním jen to, co bylo plněno skutečně na pohledávku, buď placením ve smyslu § 1412 obč. zák. nebo dáním na místě placení (§ 1414 obč. zák.), nelze však za plnění v tomto smyslu pokládati zřízení práva zástavního, byť se stalo v důsledku plnění smluvního závazku uloženého dohodou nicotnou podle § 47 vyr. ř.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1935, Rv I 973/33.)

Podle pravoplatného soudního vyrovnaní zahájeného o jmění bratra žalobcova obdrželi věřitelé vyrovnačího dlužníka 42% svých pohledávek. K vyrovnačímu řízení přihlásila svoji pohledávku též žalovaná společnost. Ještě dříve, než vyrovnaní bylo soudem schváleno, přistoupil žalobce ujednáním se žalovanou ze dne 22. října 1926 k tomuto dluhu svého bratra do 50.000 Kč a zavázal se jako rukojmí a plátce solidárně se svým bratrem do této výše pohledávku žalované zaplatiti. Zároveň dal k zajištění této pohledávky žalované do zástavy své nemovitosti a došlo ku vkladu zástavního práva na ně pro onu pohledávku 24. října 1926. Žalobce tvrdě nyní, že jeho ujednání ze dne 22. října 1926 se žalovanou, jímž k dluhu svého bratra přistoupil, je podle § 47 vyr. ř. neplatné, domáhá se výroku, že pohledávka žalované 50.000 Kč nepozůstává po právu a žádá od žalované vydání listiny, způsobilé k výmazu této pohledávky z knih. N i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Ujednáním ze dne 22. října 1926 byla za-